

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.341 van 19 juli 2012
in de zaak A. 201.401/XIV-33.443**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Raf Jespers
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 12 augustus 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 64.258 van 30 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7436 van 6 september 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 juni 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jan De Lien, die loco advocaat Raf Jespers verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Leen Van de Vyver, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekster, van Marokkaanse nationaliteit, is ingevolge haar huwelijk met M.O., van Belgische nationaliteit, op 20 augustus 2004 in het bezit gesteld van een BIVR voor onbeperkte duur, dat op 4 maart 2008 door een B-kaart werd vervangen.

3.2. Met een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 19 augustus 2008 wordt het huwelijk van de verzoekster met M.O. nietigverklaard.

3.3. Op 17 juni 2010 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in hoofde van de verzoekster een beslissing tot beëindiging van het recht op vestiging. Op

17 juni 2010 neemt hij ook een beslissing houdende intrekking van de B-kaart met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekster stelt op 25 februari 2011 tegen deze beide beslissingen een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 30 juni 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een eerste middel de schending van artikel 41 van het Handvast van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 39/65, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van “de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel” op. Zij licht dit als volgt toe:

“Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht tot doel heeft dat de bestuurde zijn standpunt op nuttige wijze kan doen kennen en bovendien dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel respecteert door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens. (I. Opdebeek, op.cit. p. 235 e.v.).

Dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure; dat het daarom noodzakelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie; dat het verhoor daarom met respect voor het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht moet afgenomen worden.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht enkel van toepassing is bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht. Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht van toepassing is bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte; dat de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag heeft op de rechtstoestand van verzoekster; dat de bestreden beslissing een individuele draagwijdte heeft.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen; dat verzoekster burger is.

Dat in onderhavig geval duidelijk blijkt dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken niet vervuld werd.

Meer nog de hoorplicht wordt in het Europees recht aanzien als één van de meest belangrijke fundamentele rechten. De ontkenning hiervan is dan ook essentieel een belangrijke schending van art. 41 van het Handvest.

De motivering van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat het beginsel van behoorlijk bestuur met name de hoorplicht, niet geschonden wordt is in essentie foutief.

Dat verzoekster aan de Raad van State verzoekt volgende prejudiciële vraag te stellen:

"Dienen de lidstaten te voorzien in een hoorplicht bij de administratieve overheid die een asielaanvraag in het kader van Richtlijn 2004/38 hebben ingediend in die zin dat zij voorafgaandelijk aan een weigeringsbeslissing de kans moeten krijgen het dossier in te zien en voorafgaandelijk aan de weigeringsbeslissing opmerkingen over te maken aan deze administratieve overheid."

Dat verzoekster gehoord had moeten worden alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend. Dat de hoorplicht onderstelt dat er kennis wordt gegeven van het feit dat er een negatieve beslissing zou genomen worden hetgeen in casu niet het geval is.

Dat de hoorplicht geschonden werd.

Dat de bestreden beslissing de jure foutief gemotiveerd werd en dus art. 39/65 van de Vreemdelingenwet geschonden is door de foutieve motivering in rechte.”.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster het middel.

Beoordeling

6.1. De verzoekster heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch de schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie noch de schending van richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (waaromtrent zij in het middel vraagt een prejudiciële vraag te stellen) opgeworpen. Evenmin toont zij aan dat zij daartoe niet in de mogelijkheid was. Zij vermag dit niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter op te werpen. Het eerste middel in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. De aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund op het feit dat het huwelijk van de verzoekster werd nietigverklaard. Zij is wat dat betreft als volgt gemotiveerd:

“De rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen heeft op 19.06.2008 een vonnis gevelde tot nietigverklaring van het huwelijk tussen de betrokkene en O. (ref AR 06/4911/A). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische migratieprocedures misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap met de Belgische onderdaan op te bouwen. Dit blijkt duidelijk uit het bovengenoemde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. Als een gevolg van het rechtsprincipe ‘*fraus omnia corrumpit*’ wordt het verblijfsrecht ingetrokken.”.

Wanneer een beslissing wordt gesteund op feiten die voor eenvoudige vaststelling vatbaar zijn en die niet worden betwist, dus wanneer het gaat om feiten die vaststaan en waarover de betrokkene geen verdere klaarheid kan brengen, is het bestuur er niet toe gehouden de betrokkene te horen. Dit is onder meer het geval voor een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke uitspraak, zoals te dezen. De verzoekster betwist het vonnis, waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt, als dusdanig niet en de bewoordingen van de aanvankelijk bestreden beslissing zijn er quasi woordelijk uit overgenomen.

In het bestreden arrest kon derhalve op wettige wijze worden geoordeeld dat “de beslissing is gegrond op een gegeven dat voor directe, eenvoudige constataatie vatbaar is, met name de door verzoekster niet betwiste vaststelling dat in een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen werd geoordeeld dat voldoende bepaalde, met elkaar overeenstemmende en zwaarwichtige gegevens aanwezig zijn die het bewijs leveren van het feit dat verzoekster er kennelijk uitsluitend op gericht was door het huwelijk een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen om zich aldus in België te kunnen vestigen, waarna het huwelijk nietig werd verklaard”, dat “verzoekster derhalve vooraf niet (diende) in de gelegenheid te worden gesteld om haar standpunt naar voor te brengen” en dat het bestuur “niet verplicht (is) de betrokkene te horen wanneer de feiten, zonder nader onderzoek, vatbaar zijn voor directe, eenvoudige vaststelling door het bestuur en er dus niets kan worden ingebracht tegen deze feitelijke vaststellingen”. Het eerste middel is in die mate ongegrond.

6.3. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met redenen worden omkleed.

Met de hierboven geciteerde motivering wordt in het bestreden arrest op voldoende duidelijke wijze uiteengezet waarom de door de verzoekster ingeroepen schending van de hoorplicht, samen met andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur, niet wordt aanvaard. De stelling van de verzoekster dat die motivering “foutief” zou zijn

staat overigens los van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekster werpt in een tweede middel de schending op van de artikelen 59/56 en 59/60 van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van de motiveringsplicht. Zij licht dit als volgt toe:

“Het arrest van de RVV baseert zich op argumenten die door geen van de partijen zijn aangehaald. De Raad steunt haar arrest op het artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, dat noch in het verzoekschrift van verzoekster, noch in de verweernota van de Belgische staat werd besproken.

De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken baseerde zich op het principe 'fraus omnia corrumpit' zonder dit te kaderen in de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voerde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook terecht aan dat er sprake was van een motiveringsgebrek. Vooral omdat verzoekster al gedurende zes jaar legaal in België verblijft en de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen reeds op 19 juni 2008 besliste dat er sprake was van een schijnhuwelijk, is een duidelijke en juridisch omkaderde beslissing noodzakelijk.

Een verband tussen de nietigverklaring van het huwelijk en de beëindiging van het verblijf, is omwille van het verstrijken van de tijd niet evident.

Verzoekster wordt pas in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geconfronteerd met de wettelijke basis van de beslissing tot beëindiging van verblijf.

De motivering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen faalt dan ook, waar zij stelt:

"Een schending van de formele motiveringsplicht — en niet de materiële motiveringsplicht, zoals verzoekster verkeerdelijk stelt — zoals onder meer opgelegd door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, die tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, is derhalve niet aannemelijk gemaakt nu uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die hebben geleid tot de bestreden beslissing kent, net zomin als een schending van artikel 42quater van de vreemdelingenwet."

Verzoekster wist niet op welke wettelijke grond de beslissing werd genomen. Zij komt dit pas te weten wanneer het arrest van de RVV er is.

De RVV baseert haar beslissing op een wetsartikel dat verzoekster noch de verwerende partij hadden aangewend. Het artikel is in geen enkel van de procedurestukken terug te vinden. Verzoekster heeft zich op dit punt niet

kunnen verweren. Het recht van verdediging van verzoekster is dus geschonden.”.

8. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekster het volgende toe aan het middel:

“(…)
Verwerende partij stelt in haar memorie dat de rechter in vreemdelingenzaken bij de beoordeling van een door de verzoekende partij opgeworpen middel, een motivering geven die gebaseerd is op een juridische en feitelijke overwegingen, ook al werden deze argumenten niet door de partijen expliciet aangehaald. Dat evenwel verzoekster had aangehaald dat er geen wettelijke basis werd vermeld in de initieel bestreden beslissing. De RVV kan nooit de gebrekkige motivering van de initieel bestreden beslissing vervangen met een eigen juridische motivering. Het feit dat art. 42septies mogelijk de incorporatie bevat van het adagium *fraus omnia corrumpit* verandert niets aan het gegeven dat verzoekster als bestuurde de jure niet kon zien op welke juridische basis de beslissing gemotiveerd werd. Immers verwerende partij had dezelfde beslissing perfect kunnen kaderen in art. 42quater van de Vreemdelingenwet. Dat de RVV niet in de plaats van de Minister beslissing de jure kan motiveren daar zij dan in plaats treedt van de Minister, zeer zeker wanneer er verschillende juridische gronden voor een beslissing mogelijk zijn.”.

Beoordeling

9.1. De in het opschrift van het middel aangehaalde artikelen 59/56 en 59/60 van de Vreemdelingenwet zijn onbestaande. In de uiteenzetting van het middel wordt niet aangegeven over welke bepalingen het wel zou gaan. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

9.2. Met de aanvankelijk bestreden beslissing werd het verblijfsrecht van de verzoekster ingetrokken op grond van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*”. De verzoekster stelde voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze redenering in strijd met de wet is omdat “de wetgever (...) het geval van fraude/schijnhuwelijk zeer duidelijk (heeft) ondervangen in de Vreemdelingenwet”, meer bepaald in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet waar de termijn voor de beëindiging van het verblijfsrecht tot de eerste 3 jaar van het verblijf wordt beperkt en omdat “benevens *fraus omnia corrumpit* geen enkele wettelijke grondslag kan weergegeven worden”.

In het bestreden arrest wordt in antwoord daarop geoordeeld dat “onmiskenbaar (blijkt) dat de wetgever in die gevallen waarin fraude heeft geleid tot het

toekennen van het verblijfsrecht, het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ dermate van belang heeft geacht dat het een weerslag heeft gevonden in een uitdrukkelijke bepaling die niet voorziet in enige termijn voor de beëindiging” en dat “de verwerende partij (...) derhalve, volledig in lijn met de ratio legis van de aangehaalde bepalingen, (kon) besluiten dat uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 19 juni 2008 is gebleken dat verzoekster de Belgische migratieprocedures heeft misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap met de Belgische onderdaan op te bouwen en zich dienvolgens bij het nemen van de eerste bestreden beslissing (kon) baseren op het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’, temeer nu verzoekster het bestaan en de rechtsgeldigheid van het vonnis op geen enkele wijze betwist”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit “dat daarbij niet uitdrukkelijk werd verwezen naar enige bepaling uit de Vreemdelingenwet doet daaraan geen afbreuk, nu ontegensprekelijk is gemotiveerd dat de vastgestelde fraude aan de basis heeft gelegen van de bestreden beslissing en verzoekster aldus op een duidelijke wijze in kennis werd gesteld van de redenen die tot deze beslissing hebben geleid”.

“*Fraus omnia corrumpit*” is een algemeen rechtsbeginsel waarop de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund en wel degelijk kon worden gesteund. De verzoekster kon dit motief in die beslissing lezen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve op wettige wijze vaststellen dat de formele motiveringsplicht niet is geschonden. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat artikel 42septies uitdrukkelijk voorziet dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. In het bestreden arrest wordt naar artikel 42septies van de Vreemdelingenwet verwezen om te stellen dat daarin geen termijn is voorzien, dit in antwoord op de stelling van de verzoekster dat de termijn om het verblijfsrecht in te trekken op grond van artikel 42quater van die wet is beperkt tot de eerste 3 jaar van het verblijf. Derhalve is ook geen sprake van een schending van de rechten van verdediging. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien juli tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen